

Yar Göğsüne Baş Koydum Azıcık Huzur Bahşet

– GüneriYILDIZ · 28 Mayıs 2013

YÂR, GÖĞSÜNE BAŞ KOYDUM, AZICIK HUZUR BAHŞET

Sen gittin ben koşturdum; bilmem, bu neyin nesi
Gördüğüm her şey ölmüş; her yerde büyük vahşet...
Bu arada sesler var kulak patlatır, dehşet
Sanki dünya olmuş dev, açık kalmış çenesi...
Yâr, göğsüne baş koydum, azıcık huzur bahşet
Bir başıma parçalı, elde kalmış artıyla
Uyandım deri altı yanan bir kızartıyla

Dizildim dizelerde boncuk boncuk tespihçe
Ölüm haber yolladı kullanarak bir lehçe
Sesten arî ve sözden..., ortada bir dil vardı
Haber getirenin suratında çil vardı

Baktı bir kez yüzüme, o an doldu belleğim
Açık mavi zeminde uçuyordu meleğim

Uyudum, düşe geçtim altında bir gölgenin
Yol gördüm su üstünde uzuyordu hedefe
Düşündüm, bulamadım adını bu bölgenin
O an gözüm takıldı ışıldayan sedefe
Varıp elime aldım, dikkatle inceledim
Yok sayarak her şeyi kendimi önceledim

Bakar-görmez gözlerim dalga dalga ve kırık
Zamandan geçiyorken tuttu beni hıçkırık

Hani, yıkıp sonra da bakarız ya muhkemin
Arkasından ağlayıp faydasız pişmanlıkla
Hani, bazen bilmeyiz kıymetini hakemin
Toplumda deşildikçe yaralar düşmanlıkla
İşte öyle zamanlar duamız çok kuvvetli

Olur ki gönderilsin bir insan adaletli

Dünya "imiyle" desek; tez gelsin bir uçakla
Bütün sorunları da atsın kesip bıçakla

Yol boyu, gölge koyu... sesler var ki ürküten
Giderim yalın ayak titreyen yürek soğur
Baktım uzakta bir dam, bacası duman tüten
Derken sesler tekleşir gürleşerek der ki; dur
Durdum ama görmedim yüzümde soluk vardı
Sandım ki civarımda binlerce çocuk vardı

Durdum yine, düşündüm; bir anda ulaşarak
Annemin çocuklukta anlattığı öyküye
İçinde ben, sen ve biz karışımı türküye
Kulak verip dinledim, yeniden doğar gibi
Oldum, bu ne hikmettir; kendimi boğar gibi
Yağan dolu, kar, boran içine karışarak

Görmedin, çok üşüdüm; yâr koydum göğsüne baş
Sonra kendimden geçtim uyudum yavaş yavaş...

(20.02.2013 / Elazığ)

Güneri Yıldız